

Karawanken Bote

Verlag und Schriftleitung: Klagenfurt, Bismarckring 13, Postfach 116 / Bezugspreis (im voraus zahlbar) monatlich RM 1.— frei Haus (einschließlich RM 0.20 Zustellgebühr)
Abbestellungen der Zeitung für den nachfolgenden Monat werden nur schriftlich und nur bis 25. des laufenden Monats angenommen

Nr. 86.

Krainburg, 1. November 1944.

4. Jahrgang

Reichsminister dr. Goebbels je govoril nemškemu narodu o današnjem vojnem položaju

Führer še nikoli ni tako trdno veroval v zmago

Veliko upanje naših sovražnikov se ni spolnilo — Nemški narod stoji spet trdno na svojih nogah in se pripravlja, da znova dokaže svojo nezrušljivo voljo do svobode in življenja — Nove fronte se ojačujejo

Reichsminister dr. Goebbels:
Moji nemški rojaki in rojakinje!
Minilo je nekaj več kakor tri mesece, odkar sem zadnjič po radiu govoril nemškemu narodu in mu dal pregled o splošnem vojnem položaju. V tem relativno kratkem času so se na političnem in vojaškem območju odigrali dogodki odločujoče važnosti, ki so sliko vojne v bistvenih potezih na temelju spremenili, deloma v našo škodo, deloma pa tudi v našo korist.

Niso bili lahki tedni, ki smo jih morali pretrpeti. Mnogo bridkih ur se pojavi v našem spominu, če enkrat pregledamo z našimi duševnimi očmi pretekla tri mesece.

Nemški narod stoji spet trdno

Toda kar je glavno, veliko upanje naših sovražnikov se ni spolnilo. Mi se nismo zrušili pod njihovimi vojaškim in agitatorskim splošnim navalom. Pot v Reich, ki naj bi po njihovih publih prerokbah postal sprehod, jim je ostala zaprta. Nemški narod stoji spet trdno na svojih nogah in se pripravlja, da znova dokaže svojo nezrušljivo voljo do svobode in življenja. Naše fronte na Vzhodu, Zapadu in Jugu morajo sicer še pretrpeti velike obremenitve, imamo pa upravičeno upanje, da bodo kmalu povsod spet zavzele trdne oblike.

Danes bi spet rad podal nemškemu narodu pregled o položaju in v zvezi s tem razpravljaj o novih vidikih, ki nam jih razodeva sedanja slika vojne. Napravil bom to s potrebno resnostjo, ki jo zahteva vojna na svojem dramatičnem višku, pa tudi s tisto odprto odkritostjo, ki je že od nekdaj nemški prikaz vojne odlikovala pred ono naših sovražnikov.

Neomajen sklep

Kakor nas bolijo in so za nas mučni posamezni dogodki, ne morejo nas odvrtiti od neomajnega sklepa, da tako dolgo obdržimo v rokah orožje in se bojujemo, da bo dosegel mir, ki garantira našem narodu pravico do življenja, narodno neodvisnost in razširitev eksistenčnih pogojev in s tem šele opraviči ogromne žrtve, ki smo jih v tej vojni doprinesli in jih bomo še morali doprinesiti. Na tem sklepu tudi ne spreminjamo nič dejstva, da naši sovražniki sedaj že od začetka letošnje pomladi v ogromnem navalu ljudi in materiala naskakujejo naše fronte z izrecnim namenom, da bi nas še pred začetkom zime spravili na kolena in da v tej silni ofenzivi na Zapadu, Vzhodu, Jugovzhodu in Jugu skoraj ni občutiti, da bi popuščala. Sovražnikova stran stoji pri tem pod pritiskom splošnega vojnega razvoja. Ne glede na to, da si radi svojih notranjih težkoč, ki se v vseh nasprotnih državah vedno bolj očitujejo, ne morejo privoščiti vojne nedolocenega trajanja, so tudi njihove zgube ljudi in materiala tako visoke, da so že radi tega primorani, da poskušajo najhitreje doseči konec vojne. Te zgube jim bodo lahko v bodočnosti radi ukrepov, ki smo jih storili, še bolj neznosne.

Tekmovalni tek s časom

Mi torej res tekmujejo v teku s časom in mi imamo po sedanjem stanju stvari vse upe, da bomo tekmo dobili. Naši sovražniki nas niso pustili v dvomu, da nam ogrožajo naše življenje. Ugotovljeno je, da moremo pričakovati od naših sovražnikov samo pekel na zemlji, če se, kakor nas vedno spet poživajo, vdamo in se predamo njihovi sili. Pod mojo častjo je, da bi se sploh resno bavil s tem, kaj nam tu prisojajo. V Nemčiji ni nobenega delavca, nobenega kmeta, nobenega duševnega delavca, nobenega vojnega in nobenega politika, nobene žene in nobene matere, ki bi katerikoli tudi v najbolj tajnih mislih premišljevala o tem, da bi mi mogli nato pristati. Z drugimi besedami: Narod je trdno odločen, da se v tej vojni, ko gre za življenje, bojuje do zmagovitega konca, in dolžnost njegovega vodstva je, da mu pokaže pot, da se mu zagotovijo kolikor mogoče obsežni uspehi pri tem tujanskem streljenju. Po nepobitnih dejstvih je popolnoma potrjeno, da sovražna stran ne gre niti za enim vojnim ciljem, ki bi trpečemu človeštvu prinesel kakršnokoli korist. Od mnogo obetajočih starih svoboščin, ki jih je ameriški predsednik Roosevelt radi zunanjega videza svojih mrčnje polnih namenov proti nam objavil, ni, potem ko so neke evropske države prišle pod oblast naših so-

vražnikov, prav nič ostalo. Kjer nastopijo njihove čete, se v najkrajšem času pojavijo beda, lakota, nalezljive bolezni, množična prostitucija obupanih žen, umiranje dojenčkov, anarhija in hipen zlom državnega reda. Narodi Zapada na primer, ki so še pred nekaj tedni pozdravljali anglo-amerikanske tako zvane »osvoboditelje« z zastavami in venici, morajo danes drago plačati to preveliko hitrico, in marsikateri Francoz bo z ožnostjo mislil nazaj na čase nemške zasedbe svoje dežele, v katerih so sicer Anglo-Amerikanci obljubovali po radiu raj na zemlji, ali je imel v nasprotju današnjim časom vsaj jesti in kaj kuriti. Mogoče se nam zdi v marsikaterem oziru popolnoma umestno, da bodo mnogi narodi Evrope na zelo drastičen način spoznali razliko med našim programom novega reda na našem kontinentu in programom naših sovražnikov njegovega razkroja in uničenja.

Kaj mi hočemo v tej vojni, je jasno. Poleg obrambe naše lastne države smo dolžni tudi

ščiti naš kontinent, ki je danes ogrožen kakor še nikoli prej v zgodovini. V času splošnega propadanja političnih nazorov meščanstva, ki niso, kakor dokazujejo mnoge države kot primer, dorasli niti materialno niti duševno obremenitvi tega časa, smo mi edino upanje Evrope. Propad nekih držav našega kontinenta že samo pred grožnjami boljše vize je klasičen dokaz za nedostanost njihovih vodstvenih slojev, ki so tako slabi in življenja siti, da so iz straha pred smrtjo napravili samomor. Oni so godni, da poginejo in ne zaslužijo nobene druge usode kakor to, ki jo doživijo. Naša nacionalna samozavest tudi po najnovejših reakcijah ni bila prizadeta; nasprotno, kakor so nas mogoče tudi zagrenili, nam je niso oslabil ponosnega občutka, ki ga imamo vsi spričo dejstva, da sedaj že nad pet let kljubujemo skoraj vsemu svetu, ne da bi mu do sedaj uspelo, niti mu ne bo uspelo, da bi nas spravil na kolena.

List slave k nemški zgodovini

Kar se tiče Zapada, smo morali večji del zastavljenih nam prostorov, ki smo si jih s slavnimi zmagami naših čet v maju in juniju leta 1940. pridobili, spet opustiti. Ne branim se priznati, da nam je to prizadele bridko žalost in težke skrbi in nam jih še prizadene, ker popolnoma točno vemo, kaj to pomeni za nas. O vzrokih, ki so dovedli do reakcije, se bo govorilo enkrat pozneje.

Za to, da se je naša fronta na Zapadu spet ustalila, se moramo v znatnem zahvaliti tujanskim bojem naših čet v obalskih utrdah, ki se nam zde skoraj bajni. Na navidezno brezupnih položajih stoje, so s ponosno odklonitvijo vseh še tako zapeljivih sovražnih ponudb za predajo vzdržali, zvesti Führerju in vojaški prisegi, v boju proti nadmočnemu navalu ljudi in materiala in zadržali Anglo-Amerikancem pristop v pristanišča, ki so sposobna za razkladanje in ki so jih brezpopojno potrebovali, če so hoteli uspešno nadaljevati s svojo ofenzivo proti Reichu, preden smo dogradili trdno fronto. Oni so s tem pridobili list slave v knjigo nemške zgodovine te vojne.

Ni Nemca, ki s polnim srcem ne soglašajo z menoj, če jim radi hrabrega vztrajanja tudi

pod najtežjimi pogoji po zračnih valovih sporočim zahvalo Führerju in nacije. V mnogih radijskih sporočilih so me obvestili, da veliki del ali celo vso svojo plačo poklonijo Nemškemu rdečemu križu ali vojni zimski pomoči. Spremljajoče besede teh radijskih sporočil nas spominjajo na duha antičnih vzorov. Narod, ki ima take moke, ima veliko bodočnost.

Boj proti pošasti boljševizma

Na Vzhodu skušajo Sovjeti, da bi s pomnoženimi napadi skoraj na vseh delih fronte še pred začetkom zime izsilili tisto odločitev vojne, ki so je tudi oni tako zelo potrebni. Pošast boljševizma se je tu in tam priplavila do naših mej ali celo preko njih in s tem še povečala nevarnost za Reich in vso Evropo samo. Sicer ostali svet ne sliši rad, da predstavlja nemška sila reda dandanes edino in zadnje varstvo proti boljševizaciji našega kontinenta, ali pogled na zemljevid, obenem s spoznanji, ki so jih drugi, lahkoverni narodi v zadnjem času napravili s Kremljem, dokazuje dovolj, da je kljub temu tako. Naši vojaki se trudijo na vse načine,

da bi na vzhodni fronti spet obnovili močne obrambne črte, in čeprav naj se ne hvall dneva pred večerom, se nam le zdi, da se bo ljudska sila Sovjetske zveze, o kateri bi se mislilo, da je neizčrpna, v bodoče le enkrat izčrpala. Če bi se to zgodilo, potem bi se pokazali za nas zelo upalno izgledi za nadaljevanje vojne. Celokupne zgube Rdeče armade so, kakor priznajo tudi v Moskvi, ogromne. Čeprav moramo biti na Vzhodu pripravljeni še na težke in najtežje obremenitve, je kljub temu utemeljen povod za prepričanje, da lahko vse radi tega za Reich nastale težkoče premagamo in jih bomo premagali in to tem bolj, ker trpi sovražnik kakor na Zapadu tako tudi na Vzhodu pod stalnimi težkočami dolgih dovoznih potov, ki so tudi nam v preteklih letih prizadele velike skrbi.

K temu pride nevarnost, ki se vedno bolj širi v sovražnem zaledju. Večkrat je lažje zavojevati državo, kakor jo pa za dalj časa imeti zasedeno. Na vsak način bomo storili vse, kar je v človeški moč, da bomo sovražnika iz Vzhoda zlomili ob naših mejah ali še pred njimi in da ga bomo pogrnali spet tja, kamor spada. Boljševizacija Evrope, ki bi nastopila kot neizbežna posledica nemškega zloma, bi pomenila istočasno propad Zapada. Proti temu se moramo z vsemi razpoložljivimi sredstvi zoperstaviti, vseeno če ostala Evropa ali celo Anglija in Združene države to razumejo ali odobravajo.

Nova fronta na Vzhodu se zgrajuje

Vsekakor niti malo ne mislimo, na to, da bi si sami kopali svoj grob s tem, da bi iz strahu pred grožnjami boljševizma vrgli orožja v stran in se vdali na milost in nemilost; vemo namreč natančno, kakšne posledice bi imelo tako ravnanje.

O tem nas pouče grozni zgledi iz Jugovzhoda. Zapeljani po strahopetnih in izdajalskih vladah, ki so morale svojo neznačajnost danes plačati deloma že z deportacijo v Sibirijo, pretrpijo ondani narodi strašno usodo. Da smo zaradi tega izdajstva brez presledka bili prisiljeni, umakniti naše pozicije na Balkanu in jih zgraditi na drugih mestih na novo, moramo pa prenesti. Ogrska je še v zadnji uri naša pot nazaj do same sebe. Pod strunskim nacionalnim vodstvom mobilizirajo trenutno vse svojo narodno moč, ko se je bila prej otresla klape praznih in breznačajnih defetistov. Novim možem na Ogrskem gre hvala naroda, kajti ti so s svojim pogumnim ravnanjem zadržali razvoj, ki bi, če bi trajal dalje, naravnost dovedel do totalnega poloma njihove države.

Ob novi obrambni fronti na celotnem Vzhodu in Jugovzhodu, ki se polagoma oblikuje, se bomo vrgli navalu boljševizma nasproti. Bog bo z nami, če bomo zbrali vso našo narodno moč, da obvarujemo naš narod in s tem Evropo pred usodo, ki bi bila hujša od pekla.

Naši frontni v Italiji gre samo hvala in izraz najvišjega občudovanja. To, kar naši vojaki na južnem bojišču doprinašajo s čini hrabrosti, poguma in stalnega vzdrževanja na ukazanih mestih, spada med najsvetlejšje čine slave v tej vojni. Dve svetovni državi naskakujeta sedaj že mesece in mesece tanke obrambne črte naših grenadirjev in lovcev padalcev, ne da bi se jim posrečilo, da bi jih prodreli. Vsek dan vidimo na novo, kaj premore žilavost in vztrajnost tudi pod pogoji, ki tu pa tam skoraj ne daje nobenega upa v uspeh. Domovina se jič spominja z občudovanjem in občuti najgloblje hvaležnosti.

Največje skrbi nam tačas povzroča sovražna zračna vojna. Vsi pa le natančno vemo, kakšne cilje zasleduje nasprotnik s tem. On še zmiraj upa, da bo z zastrahovanjem nemške domovine zlomil našo vojno moralo. Zato izkorišča vsako ugodno vremensko periodo, ki mu je na razpolago, da meče bombe in tesor na naša mesta in s tem prizadene neskončne bol nemškemu civilnemu prebivalstvu. Že davno smo se odvadili, da bi po bližje karakterizirali moralno stran tega prostakega postopanja.

Ni treba omeniti, da neumorno delamo na tem, da bi zlomili sovražni zračni teror. Oddelki novih lovskih in bombnih letal, zlasti najmodernejšega in najprobojnejšega načina izgradnje, se izdelujejo, in pričakujemo

Socialne stiske Anglije

Izvozna katastrofa kot pretveza za nazadnjaško obnašanje

Stockholm, 31. oktobra. Anglija je s to vojno, ki jo je zakrivila sama, izgubila dve tretjini izvoza in s tem enega izmed virov svojega bogastva in moči — tokrat tako, da ga ne more več pridobiti, ker ta vojna je dovršila, kar je prva svetovna vojna začela, namreč, da so Združene države prekoslile in nasledile Anglijo posebno na področju svetovne trgovine.

To je jedro nekaj števil, ki jih je objavilo angleško trgovsko ministrstvo prav sedaj prvič po letu 1940. Churchillova vlada je vedela, kakaj je angleškemu narodu skozi leta leta branila, da bi zvedel o nazadovanju angleške trgovine: ker tukaj se je moral pokazati bankrot celokupne vojne politike in obseg nepreklicnih vojnih zgub, da še celo dejstvo te za Anglijo že davno zgubljene vojne na način, ki ga je moral razumeti vsak Anglež. Če so sedaj prekinili z dosedanjim prakso zamočanja, potem zato, ker se polagoma ne morejo več izogibati preokretu na bridko resnico. Pred vsem obstoji notranje politični vzrok: Baš reakcionarna vlada Churchilla je smatrala za potrebno, da sedaj v času obljub socialnih reform, ki so postale neizogibne, objasni narodu, da ni nobenih sredstev, da bi se uresničili prvotni načrti s katerimi so ga hoteli presenetiti, da se mora torej zadovoljiti z nekaterimi varljivimi mislimi popravki lepote.

V zvezi s tem po trgovskem ministrstvu objavljenim prvimi poročili o angleški izvozni krivulji od leta 1940. dalje nadaljuje londonski desničarski list s to občutljivo snovjo v po Churchill uzaženi smrti. »Temes« na primer naglašajo potrebo, da se mora angleški izvoz po vojni nasproti sedanjemu stanju poostrežiti. Da angleški narod po vseh vojnih omejitvah radi pri tem nastalih finančnih izdatkov, sploh ne more obvladati

zahtevane napore na področju povečanja izvoza samo s povečanjem delavnega uspeha, je v Spodnji zbornici izjavil sam trgovski minister Dalton, ko je priznal, da ne bo mogoče, da bi se takoj znižal uvoz, kakor bi to bilo pravzaprav potrebno radi obvarovanja angleške trgovske bilance. Mora se angleškemu narodu, to je priznal, najprvo odpreti upanje, da bi svoj način življenja v nekoliko popravil, ker samo tako se dajo zamisliti povečani uspehi dela. Dalton je pri tem očitno namignil, da so delovni uspehi radi do najnižje mere reduciranih prehranjevalnih razmer trajno ogroženi in da se z ozirom na nevarnosti socialnih nezadovoljstev v bodočnosti ne smejo postaviti prevelike zahteve. Na drugi strani pa on prav tako, kakor londonski časopisi v svojih komentarjih ni mogel napovedati dalekosežnega poboljšanja splošnega trgovsko političnega položaja Anglije. Na kar mora pristati vlada, so samo mala srečstva, da se sploh obdrži med narodom sposobnost in volja do dela; ali na nobeno možnost za resnično učinkovite reforme. Angleška namreč nasproti premoči in konkurenci Zruženih držav je postala tako vidna, da je sedaj niti vojni krivci ne morejo več tajiti.

Vsekakor pa so tudi v angleških oficijelnih krogih ljudje, ki so si na jasnem, da bo na ta način ostalo nerešeno socialno vprašanje in da iz tega nastanejo lahke znatne nevarnosti. Se celo novi zastopnik britanske zveze v Stockholmu, profesor Roberto iz Južne Afrike je imel povod, da je govoril o prihajajoči socialni revoluciji v Angliji. Sedaj se misli samo na eno: »da se dobi vojna«. Ali po vojni ne bo mogoče, da se ne bi zadovoljile zahteve in potrebe delavstva, ki je skozi vojno postalo samozavedno.

